

jen část pšenice, namítá, že rozsudek nezjišťuje skutečnosti, jež by opodstatňovaly jeho výrok, že stěžovatelka a ostatní obžalované spáchaly krádeže, jimiž byly uznány vinnými, »ve společnosti jako spoluzlodějky«. Právní názor stížnosti, že se vyžaduje ke krádeži ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. zjištění, že spoluzloději jednali po předchozím dorozumění, je právně mylný; stačí i nahodilá, ovšem vědomá spolučinnost spoluzlodějů při provedení krádeže. Dalšími vývody, najmě tvrzením, že krádež ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. předpokládá »vzájemnou podmíněnost a závislost« činnosti jednotlivých spoluzlodějů při provedení krádeže, chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že za spoluzloděje lze pokládati jen osoby, jež spolupůsobily při provedení určité krádeže vědomě společně, a to tak, že každá z nich může spoléhati na spolučinnost druhé pokud se týče ostatních na místě činu nebo v jeho blízkosti. S tímto názorem zmateční stížnosti jest souhlasiti. Stížnost má pravdu i v tom, že rozsudek tyto náležitosti krádeže ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. nezjišťuje; neboť rozsudek uvádí v rozhodovacích důvodech i ve výroku jen, že obžalované spáchaly krádeže ve společnosti jako spoluzlodějky, aniž zjišťuje skutečnosti, jichž jest třeba k opodstatnění výroku, že šlo o krádež ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. Trpí tudíž napadený rozsudek, pokud se týká stěžovatelky, zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř. Tímto zmatkem je však rozsudek stížen i, pokud se vztahuje k ostatním řečeným obžalovaným, jež zmateční stížnost nepodaly. I u těchto obžalovaných přicházel by, kdyby nešlo o krádež ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák., po případě v úvahu jen přešůpek krádeže podle § 460 tr. zák. Vzhledem k tomu a proto, že se pro nedostatek potřebných skutkových zjištění v onom směru nelze obejít bez ustanovení nového hlavního líčení, tak že Nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo aniž bylo třeba obíratí se výtkami stížnosti s hlediska zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř., zmateční stížnosti za souhlasu generálního prokurátora podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, při neveřejné poradě ihned vyhověti, rozsudek, pokud se týká stěžovatelky, zrušiti, dále zrušiti jej podle § 290, odst. 1 tr. ř. i, pokud se týká ostatních obžalovaných, tedy v celém rozsahu, a věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 4083.

Řidič auta neručí (nezodpovídá) za následky srážky s chodcem, zachoval-li všechny potřebné nebo předepsané opatrnosti a nemohl-li přesto — jeda dovolenou rychlostí po volné silnici a dávaje opětne výstražná znamení — včas zastaviti, protože mu chodec vstoupil z nenadání do jízdni dráhy na vzdálenost, na kterou nebylo lze zastaviti; není-li tu těchto předpokladů, nezbavuje ani převážné spoluzavinění chodce řidiče zodpovědnosti za úraz, který zavinil svým jednáním (opomenutím).

Povinnosti řidiče automobilu v úseku jízdní dráhy (na stanici), ve kterém na jedné straně stál vlak elektrické dráhy, a na druhé straně povoz s nákladem dlouhého dříví.

Pojem »uzavřená osada«.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, Zm I 332/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávný jest názor stížnosti, že těsný vstup poškozeného chodce (L-a) do jízdní dráhy před auto (pokud se týče neopatrnost a lehkomyšlnost poškozeného v tom spočívající), byl jedinou příčinou jeho neštěstí a že vylučuje již o sobě bez ohledu na všechny ostatní složky tohoto případu zodpovědnost řidiče (stěžovatele) za přejetí chodce (L-a). Jest na biledni, že sebe větší neopatrnost chodce nemůže způsobiti srážku a nehodu, není-li tu zároveň jízda vozidla, v níž jest proto spatřovati další příčinu nehody. Tím, že chodec na veřejných, vozidlům nezakázaných cestách, neosvědčí opatrnost, i jemu náležející a nutnou, by nepřišel pohybem vozidel k úrazu, nepozbývá pro řidiče vozidel závaznosti a účinnosti trestní předpis § 335 tr. zák. a založená v něm povinnost řidičů vozidel ke dbalosti, k ostražitosti a k opatrnosti. Neprávem dovolává se stížnost pro onen názor rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. ledna 1930, č. j. Rv I 462/29-1; jestli v něm (jako i v rozhodnutích zrušovacího soudu) vysloveno jen, že řidič auta neručí (nezodpovídá) za následky srážky s chodcem, zachoval-li všechny potřebné nebo předepsané opatrnosti a nemohl-li přes to — jeda dovolenou rychlostí po volné silnici a dáváje opětovně výstražná znamení — včas zastaviti, protože mu chodec vstoupil z nenadání do jízdní dráhy na vzdálenost dvou až pěti kroků, na kterou nebylo lze zastaviti. Nelze sice, jak praví rozhodnutí čís. 3429 sb. n. s., popříti, že i na choďcích a těch, kdož používají jiných dopravních prostředků, jest požadovati při zvýšeném uličním ruchu přesné dodržení všech bezpečnostních předpisů a opatrnosti; leč nedbání této opatrnosti s jejich strany může sice opodstatniti i jejich vlastní spoluzavinění nehody, nezbavuje však ještě řidiče automobilu zodpovědnosti za úraz, který přivodil také svým jednáním neb opomenutím. Přes případné, snad i převážné (viz rozhodnutí čís. 3460 sb. n. s.) spoluzavinění L-ovo jest napadený rozsudek v souladu se správným použitím zákona, obstojí-li proti námitkám stížnosti rozsudečný předpoklad, že se i stěžovatel dopustil nedbalého jednání a opomenutí, jeda nedovolenou rychlostí a nedávaje výstražná znamení. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel jel rychlostí nejméně 27 km, tedy rychlostí nedovolenou, protože jest místo úrazu pokládati za uzavřenou osadu (přesněji za část uzavřené osady). Námitku, že nejde o jízdu v uzavřené osadě, protože jest na místě nehody ruch nepatrný a jízda

při velké šířce nábřeží úplně volná, bez nebezpečí, lze prostě odkázati na výklad, jehož se dostalo pojmu uzavřené osady v judikatuře zrušovacího soudu (viz rozhodnutí čís. 3203, 3430, 3813 sb. n. s.) v ten smysl, že jest jí celý okruh země, na němž se zcelená osada rozkládá, takže nelze z obvodu toho vyloučiti úsek, v němž není tak těsného seskupení budov jako v úsecích jiných. Stížnost namítá dále, že rychlost 27 km jest menší než rychlost, již policejní ředitelství v Praze trpí a tak dovoluje, a že u stěžovatele, řídil-li se podle toho, byl podstatný věcný omyl, vylučující trestnost a zodpovědnost. Než o významu nebo bezvýznamnosti okolností takto namítaných netřeba uvažovati, any nejsou rozsudkem zjištěny, ba ani spisy napovězeny a nehájl se jimi ani stěžovatel před nalézacím soudem, takže jsou novotami v zrušovacím řízení nepřipustnými. Tomu-li tak, je ona výtká bezdůvodná i, pokud by bylo lze spatřovati v ní věcné uplatňování hmotněprávního důvodu zmatečnosti podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. Neboť zákonným předpokladem pro uplatňování tohoto zmatku jest, že vyloučení trestnosti nebo stihatelności činu bylo předmětem výslovného rozhodnutí v první stolici, což se v souzeném případě nestalo. Ostatně má otázka, zda jest na místě nehody rychlost 27 km za hodinu povšechně nepřipustná a zda jízda touto rychlostí jest porušením platných předpisů, jak rozsudek vyslovuje (přesněji porušením zákazu § 46 min. nařízení čís. 81/1910), v souzené věci význam jen podřadný. Podle rozsudečných zjištění, jimž nevytýká stížnost formální vadnost a jež jsou proto při věcném přezkoumání rozsudku závazná, stal se úraz v úseku nábřeží, ve kterém stál na jedné straně vlak elektrické dráhy, ana je tam stanice, a na druhé straně povoz s nákladem dlouhého dříví. Tím nastal v jízdní dráze, třebas jest jindy a jinak úplně přehledná a bez překážek, pro dobu přejezdu stěžovatelova úsek, pro který byl rozhled omezen a ve kterém hrozilo náhlé objevení se překážky chodce z pozadí vlaku elektrické dráhy, to tím spíše, ana je stanice (nástupiště) pro opačný směr elektrické dráhy za jízdní dráhou, přesněji za druhými kolejemi. Ježto si stěžovatel musel býti, a jak rozsudkem zjištěno byl také vědom možnosti náhlého objevení se překážky v jízdní dráze, bylo na něm, by tomu, by nebezpečí hrozící z objevení se překážky (pěšího) nenastalo, najmě nevyvrcholilo ve skutečnou poruchu statků § 335 tr. zák. chráněných, zabránil opatřeními, jichž nutnost a účelnost mu napověděly předpisy § 45 a § 48 cit. min. nařízení, zprostředkující mu zároveň poznání o nebezpečnosti opomenutí nebo nedostatečného splnění nařízených opatření, tudíž jednak zmírněním rychlosti na takový stupeň, že auto mohlo býti za okamžik zastaveno, a bylo-li třeba, zastavením auta až do odjezdu elektrické dráhy ze stanice; jednak — srovnej rozhodnutí čís. 2063 sb. n. s. — výstražnými znameními, jimiž by chodec, chystající se za vlakem elektrické dráhy ku překročení jízdní dráhy, byl zpraven o přibližování se auta a vybízen k opatrnosti. Neopatřiv podle rozsudečného zjištění nic ani v tom ani v onom směru, jednal stěžovatel nedbale a zodpovídá z důvodu této své nedbalosti za nehodu a za smrt Václava L-a, která z jeho nedbalého jednání vzešla, třebaže i pro souběžnou nedbalost L-ovu.